

ROBERT BLOCH

မောင်မိုးသူ
(မြန်မာပြန်)
စိတ္တဇ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ကြည့်...

အချိန်များ သည် မြစ်ရေပြင်ကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလျက် ရှိပါကလား။ မြစ်ရေပြင်ကို သာမန် ကြည့်ရှုနေပါက တစ်ပြင်တည်း၊ တစ်သားတည်းဖြင့် ကြည့်ခါစ ရေများ ပျောက်ဆုံးရွေ့လျား သွားသည် ကို သတိမမူမိ။ အသစ် အသစ် ရောက်လာသော ရေများကြောင့် ပကတိ မူလ မြစ်ရေပြင်အ တိုင်း ကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်နေတတ်ပါကလား။

လူ့ဘဝဆိုသည် မှာ လည်း ကျော်လွန် ကုန်ဆုံး နေခဲ့သည် များကို သတိမမူမိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာမှုများကို ရင်ဆိုင်ရင်း ကျော်လွန် ဖြတ်သန်းနေမှုကို သတိမမူခဲ့မိကြ။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ဆိုသည် မှာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါကလား။

“စိတ္တဇ” စာအုပ်ကို မြဝတီရည်စာပေမှ ထုတ်ဝေမည် ဆိုသောအခါ သည် လို ပဲ အမှတ်မထင် အိမ်မှာ ရှာဖွေ စုဆောင်းထားသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ပေးလိုက်မိသည် ။ “မြဝတီရည်” စာပေမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ စာအုပ်သစ်တစ်အုပ် ရေးပေးရန် လာတောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ သူက ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသည် ဟု ယူဆထားသော စာရေးဆရာ “အောင်ကျော် ကျော်” ကို ခေါ်လာပါသည် ။ စာရေးဆ ရာ

အောင်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်တော် နှင့် မရင်းနှီးပါ။ သူ့စာများကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးသာ ဖတ်ဖူးပါ သည် ။ ကျွန်တော့်စာများကိုလည်း သူ များများ ဖတ်ဖူးမည် မထင်ပါ။ သို့သော် သူခေါ်လာ သော အောင်အောင် (အောင်ကျော်ကျော်) နှင့် ကျွန်တော်တို့ သည် ဟိုး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က တစ်ကျောင်းတည်းနေ၊ တစ်ဆရာ တည်း၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း မှာ စိန်တောင် မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အလွန် ချစ်ရ ကြောက်ရသော ဆရာမှာ ဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာ ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် အောင်အောင် ခေါ်လာသည့် ထုတ်ဝေ သူ မှာ ကျွန်တော် ငြင်း၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရေးလည်း ရေးပေးချင်ပါသည် ။ ဆန္ဒရှိသော်လည်း ၊ စေတနာရှိသော်လည်း ကျွန်တော် ရေးအား မရှိပါ။ ရေးအား မရှိသည့် ပြင် စာရေးရမှာ ကို အလွန် ပျင်းပါသည် ။ ထို့ပြင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ခြင်း၊ အလွှာပေါင်းစုံမှ မိတ်ဆွေ ပေါင်းစုံနှင့် စကားပြောခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင် ကြည့်ခြင်း အစရှိသော စာမရေးရသည့် အလုပ် များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်နေရပါသောကြောင့် စာရေးရန် အချိန် သိပ်မရပါ။ လာ တောင်းသူကလည်း တောင်း၊ ကြောက်ရမည့် သူကလည်း ပါသဖြင့် ရေးပေး ပါမည်ဟု အာမခံအောင် ခံ လိုက်မိပါသည် ။ တစ်လကျော်ကျော် ကြာသော် လည်း စာရေးဖို့ နေနေသာသာ ဘာသာပြန်ရမည့် စာ အုပ်ကိုပင် မတွေ့သေး။ နောက်ဆုံး တွေ့မည်တွေ့တော့ အထူးကြီး၊ စာအုပ်အထူးကြီးကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ပုံမျိုးနှင့် ပြန်ရလျှင် အကြာကြီး ဖြစ်နေမည်။ သည် အတော အတွင်း မြန်မြန်ထက်ထက် ထုတ်ဝေနိုင်ရန် စာအုပ်အဟောင်းဖြစ်သော “စိတ္တဇ” ကို မြဝတီရည်အား ပေးဖတ်ခိုင်းမိသည် ။ မြ ဝတီရည်က

နှစ်ခြိုက် သည် ဆို၍ စိစစ်ရေးသို့ တင်ပြခဲ့ရာ ထုတ်ဝေခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ။

သည် တော့မှ “စိတ္တဇ” ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်မိပါသည်။ ။

“စိတ္တဇ” စာအုပ်မှာ ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးသော ဘာသာပြန် လုံးချင်း စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ၎င်း စာအုပ်ကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်က ပထမတစ်ကြိမ်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်က ဒုတိယတစ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ် ခဲ့သည် ကပင် ၁၆ နှစ် ကျော်နေပေပြီ။ ပထမအကြိမ်ကား ၁၉ နှစ်ကျော်၊ အနှစ်နှစ် ဆယ် နီးပါးက စာအုပ်ပါကလား။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းနောနော နှစ်တွေ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန် တော်သည် “စိတ္တဇ” စာအုပ်ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရပါသည်။ ။ ထို့အတူ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က နှစ်ခြိုက်ခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်နိုင်ပါသေးသ လား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန် မြန်မာစကား ပြေ အရေးအ သားသည် ယနေ့ ပြန်ဖတ်၍ အဆင်ပြေပါဦးမည်လား။ ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိတ္တဇကို ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ရပါတော့သည်။ ။ ဝတ္ထုကား ဝတ္ထုကောင်းကြီးတစ်ပုဒ် မဟုတ်ပါ။ စိတ်ပညာ အခြေပြု လျှို့ဝှက်သော၊ ဆန်းကြယ်သော၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် တမင် ဖန်တီးရေးသား ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သော လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ဆန်းကြယ် ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းခြင်း အရသာကိုမူ ပေးစွမ်းနိုင်ဆဲဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရပါ သည်။ ။ ယနေ့ ခေတ် ဘာသာပြန်စာအုပ်

တော်တော်များများမှာ အဖြစ်အပျက်များကို အခြေပြုသည့် စာအုပ်တွေ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကမ္ဘာ့အရေးအခင်း၊ စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ထောက်လှမ်းခြင်း၊ ကြီးပွားချမ်းသာ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း၊ ချစ်ကြိုက် ၍ မက်စွာ ညားခြင်း၊ ကွဲခြင်း စသည် စသည် ဖြင့် အဖြစ်အပျက်တို့ ကို အခြေပြုကြသည် က များ ပါသည်။ “စိတ္တဇ” ကား ဝတ္ထုနာမည်အတိုင်း အဖြစ်အပျက် ထက် စိတ်ကို အခြေပြု ဖွဲ့ဆိုသော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်၏ နက်ရှိုင်းဆန်းကြယ်မှုကား လူသားသမိုင်း အဆက်ဆက် တွင် ရုပ်အဖြစ်အပျက်များ ထက် လျှို့ဝှက်၊ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းနေ ဦး မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန် မြန်မာစကားပြေ အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ ကား ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုပါ။

“စိတ္တဇ” စာအုပ် ပထမအကြိမ် နှိပ်ခြင်း၌ ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန် အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ အမှာ စာတွင် ...

“မူရင်း စာရေးဆရာ ရောဘတ်ဘလော့ချ်သည် စာရေးသား ခြင်းအတတ်၌ အထူး ကျွမ်းကျင်ပုံရလေသည်။ သူသည် သူ့ဇာတ် ၏ အလေးအပင် အနိမ့်အမြင့်ကို ကောင်းစွာ သိ ပြီး ၎င်းအလိုက် အပေးအယူ၊ အပို့၊ အချိတ်အဆက် အတိုင်းတို့ ကို စကားလုံးများ ဖြင့် ဝေဆာ မြိုင်ဆိုင်အောင် ရေးထားပါလေ၏။

သူသည် ဝေါဟာရများ ၊ စကားလုံးများ ၊ ဝါကျများကို မျက်လှည့်ဆရာက ပုလင်းများ ၊ မီးတုတ်များ ၊ ပန်းကန်ပြားများကို ကစားပြသလို ကစားထားပါသည်။ သူ့ဝါကျများ ၌ ပထမ စာရေးသူ အရေးဖြင့် ‘နော်မန်သည် ဘာလုပ်နေသည်’ ဟု ရေးလိုက်၊ နောက် နာမ်စားကို သုံးကာ ‘သူ ဘာလုပ်နေသည်’ ဟု ရေးလိုက်၊ နောက်

ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းသွားပြီး ‘ငါ ဘာ လုပ်နေသည် ’ ဟု ရေးလိုက်နှင့် အနီးအဝေး အနိမ့်အမြင့် စိတ်အစဉ်အတိုင်း ပေါ်လာ ပုံတို့ ကို ရေးပြပါသည်။

ရိုးရိုး ပြောပြသလို ရေးရာမှ မေးခွန်းလိုလို၊ အာမေဍိတ် လိုလိုများ ထည့်ရေးပါသည်။ သို့သော် သူ မမေ့သည် က သူ့ဇာတ်၏ အညှာပင် ဖြစ်ပါ၏။ သည် အညှာကိုမူ သူက ဖိလိုက် ခွာလိုက်၊ တို့လိုက် ဆိတ်လိုက်နှင့် တစ်ပုဒ်လုံး ရေးသွားပါသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော အခါ၌ လည်း မူရင်းနှင့် နီးနိုင် သမျှ နီးရလေအောင် ပြန် ဆိုရေးသားရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

တကယ်တမ်း ရေးချလိုက်သော သမားရိုး ကျ ရေးနည်း မဟုတ်သဖြင့် အရေးအသား ထူးဆန်းနေခဲ့သော်၊ ဖတ်ရာ၌ ထောင့်နေခဲ့သော် ပြန်ဆိုသူ ကျွန်တော့်အပြစ်သာ ဖြစ်ပါ လိမ့် မည်။ ကျွန်တော်၏ စေတနာကမူ မူရင်း အရသာအတိုင်း စိတ်အစဉ် အပြောင်းအလဲများကို ထိမိစေချင်သည့် အတွက် အဆက် အတောက် အပြတ်များ ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။’

ဟူ၍ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ က ကျွန်တော် အမှာ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

“စိတ္တဇ” ဝတ္ထု နာမည်ကြီးရခြင်း အကြောင်းမှာ ၎င်းဝတ္ထုကို ကွယ်လွန်သူ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး အဲလ်ဖရက်ဟစ်ချ်ကော့က “ဆိုင်ကို” အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခြင်းကြောင့် ပိုမို လူသိများ ထင်ရှား လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်က ဟစ်ချ်ကော့၏ “ဆိုင်ကို” ဇာတ်ကား မှာ ကမ္ဘာကျော် ဇာတ်ကားတစ်ခု

ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ဟစ်ချ်ကော့၏ အကောင်းဆုံး လက်ရာ ဇာတ်ကားတစ်
ကားအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ပထမ “ဆိုင်ကို” ၏ ကျော်ကြားမှုကို အကြောင်းပြု၍
“ဆိုင်ကို” ၏ အဆက် “ဆိုင် ကို ၂” ကို မကြာသေးမီက ရိုက်ကူးခဲ့ကြ
ပါသည်။ ။

“ဆိုင်ကို ၂” ဇာတ်ကားကို ယူနီဗာဆယ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ မူရင်း
စာရေးဆရာ ရောဘတ်ဘ လော့ချ်၏ ဇာတ်ကောင်များကို အခြေခံ၍
တွမ်ဟို လန် ဆိုသူက ရေးသားပြီး ရစ်ချတ်ဖရင်ကလင်က
ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးပါသည်။ ။ မူလ “ဆိုင်ကို” ဇာတ်ကားတွင်
“နော်မန်ဘိတ်” အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ သူ “အင်တိုနီပါကင်း”၊ “လိုင်လာ” ဖြစ်
ပါဝင်ခဲ့သူ “ဗီရာမိုင်လ်” တို့ ကို ပြန်လည် အသုံးပြုခဲ့ပါ သည်။ ။
ဇာတ်လမ်းမှာလည်း နော်မန်ဘိတ် စိတ်ရောဂါအထူးကု
ဆေးရုံထောင်တွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ကျခံခဲ့ပြီး နေကောင်း၍
ပြန်လွတ်လာချိန်တွင် အခဲမကျေနိုင်သူ လိုင်လာတို့ သားအမိ က အ
နှောင့်အယှက် ပေးရာမှ နောက်ထပ် ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော
အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပုံကို ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဗီဒီယို
ရုပ်ရှင်အဖြစ် ကြည့်ခွင့်ရပါသည်။ ။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်
ဇာတ်ကားတစ်ခုအ ဖြစ် ရိုက်ကူးထားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။

“ဆိုင်ကို ၂”ကို အကြောင်းပြု၍ ယနေ့ လူငယ်တချို့က သူတို့
မကြုံမဆုံလိုက်ရသော မူရင်း “ဆိုင်ကို”ဇာတ်ကားအကြောင်းကို မေးကြ
မြန်းကြပါသည်။ ။ကြားဖူးနားဝရှိသူ တစ်ချို့က ကျွန်တော်
ဘာသာပြန်ဖူးသော “စိတ္တဇ”ဝတ္ထုအကြောင်းကို မေးကြမြန်းကြပါသည်။

။ တချို့ကမူ ကျွန်တော့်အိမ် သို့ တကူးတက လာပြီး “စိတ္တဇ”စာအုပ် ကို
ငှားဖတ်ကြပါသည် ။ ယနေ့ခေတ်မှ ဖြစ်ပေါ် ထွန်းကားလာသော
အငှားစာအုပ်ဆိုင်များ တွင် ရှာမတွေ့ဟု ပြောကြပါသည် ။
စာအုပ်အငှား ဆိုင်ဆိုသော စနစ်ပေါ်ပေါက် လာသည် မှာ အနှစ်၂၀မှ
မကြာသေးရာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်၂၀ က “စိတ္တဇ”ကို ရှာမတွေ့သည် မှာ
အံ့ ဩစရာ မရှိပါ။

ဤသို့ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် “စိတ္တဇ” စာအုပ်ကို
ကျွန်တော် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခွင့် ပြု လိုက်ပါသည် ။

နှစ်ပေါင်း ၂၀ ဆိုသည် မှာ မကြုံရသေးသော အနာဂတ်ကို
လှမ်းမျှော် ကြည့်ပါက အဝေးကြီး အကြာကြီးဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း
ကြုံခဲ့၊ ကျော်ခဲ့ ပြီးသော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ဆိုသည် ကမူ ဘာမှ ကြာ လိုက်ပုံ
မရပါကလား။

မနေ့ တစ်နေ့ကလို ပါကလား။

မောင်မိုးသူ

၁၁-၁၀-၈၄

* * *

(တစ်)

နော်မန်သည် ချွတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်လျှင် ကြားလိုက်ချင်း လန့်သွား၏။ ကျောရိုးထဲက စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းပေတည်း။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မှန်ပြတင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လာ၍ ခေါက် နေသည် ထင့်။ သို့မဟုတ်-

သူသည် နေရာမှ သွက်လက်စွာ ထမည်ပြုလိုက်ရာ ဖတ်လက်စ စာအုပ်သည် လက်ထဲမှ လျော့ခနဲ ပေါင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် မိုးစက်များ ခိုနေသည် ကို မြင်နေရ၏။

ဪ ပြတင်းမှန်ကို မိုးပေါက်များက လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ပေကိုး။

နော်မန်သည် မိုးရွာမည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ နေ့ခင်း နေပူပူမှ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲကာ အလင်းရောင် မှေးမှိန်သွားမည့် အရေးကို လည်း ကောင်း သတိပြုမိခြင်း မရှိပေ။ သူသည် စာ၌ စိတ် ဝင်စား နစ်မျောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ခုတော့ စာဖတ်နေသော လသာဆောင်မှာ ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေ ပြီမို့ စာ ဆက်မဖတ်မီ အ လျင်ပထမ မီးကို ဖွင့်လိုက်ရ၏။

မီးရောင်သည် စားပွဲတင် မီးအိမ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၏။ မီးအိမ်မှာ အလွန် ဟောင်းနွမ်း နေပြီ ဖြစ်သော ဘယ်တုန်းက အမေဝယ်ထားမှန်း မသိသော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည် ။ အမေ သည် ဤမီးအိမ်အဟောင်းကို စွန့်ပစ်ရန် အမြဲ တွန့်ဆုတ်ခဲ့ဖူးသည် ကို သူမှတ်မိ၏။

သူ့အနေနှင့် လည်း အမေ၏ အဟောင်းအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်တာတတ်ခြင်းကို ကန့်ကွက် ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သူ ဤအိမ်တွင် အနှစ် လေးဆယ်ပတ်လုံး နေထိုင်ခဲ့ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင်အား လုံးနေသားတကျ ပစ္စည်းကောင်းကလေးများ နှင့် သာ နေထိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤ အိမ်ကလေးတွင် တော့ အရာရာသည် နေသားတကျ အဟောင်းအမြင်း ကလေးများ နှင့် သာ အတိ ပြီးနေ၏။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ပြောင်းလဲခြင်းဆိုသည် က ဤအိမ်နှင့် မပတ်သက်ပါ။

အပြောင်းအလဲ ဆိုသည် က ပြင်ပလောကနှင့် သာ ဆိုင်သည် မဟုတ် ပါလား။

ဤအိမ်ကား မပြောင်းလဲခြင်း၏ သင်္ကေတတည်း။

ကြည့်၊ အကယ်၍ သူသည် ဤ ညနေခင်း၌ နေသာပါသေးသည် အထင်နှင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ လျှင်၊ နွဲ့တောဘက်သို့ နေဝင်ချိန် လမ်းလျှောက် ခဲ့မည် ဆိုပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ မကြေညာဘဲ ရွာချလိုက်သော မိုးနှင့် မဆုံပါ လော။

မိုးနှင့် ဆုံခဲ့သော် နွဲ့တောနှင့် ဤအိမ်အကြား ခိုစရာ ကင်းသော လတာပြင်တွင် မိုးရွဲ့ရွဲ့ မစိုပါ လော။

မိုးရွဲရုံစိုပါက အိမ်ပြန်မရောက်မီအထိ ကြွက်စုတ်ကလေးနှင့် တူလှပြီး အိမ်ရောက်လျှင်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်လျှင် အအေးမိနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ကဲ အပြင်လောကသည် မည်မျှ အ သိခက်လှပါသနည်း။ ပြီး ဘယ်သူများကော မိုးမှောင်မှောင်တွင် အပြင်မှာ နေချင်သူ ရှိပါလိမ့်။

နွေးနွေးထွေးထွေး လုံလုံခြုံခြုံ လသာခန်းမဆောင်တွင် ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံး၊ စာ တစ်အုပ်နှင့် အဖော်လုပ်တတ် နေခြင်းလောက် မြိန်သော စည်းစိမ်သည် အဘယ်မှာ ရှိမှာ တုံး။

စားပွဲတင် မီးရောင်သည် အကာ၏ အောက်ပိုင်း အစမှ ပြုထွက်၍ အတွေးယဉ်ကြော၌ မျော နေသော နော်မန်၏ မျက်နှာကို ဖျန်းပက်ထားလေ ၏။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ဆံပင်ကျဲကျဲ၊ ရွှေကိုင်၊ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နော်မန် သည် စာထဲသို့ စိတ် ရောက်အောင် ကြိုးစားရင်း စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ မျက်စိနှင့် စာမျက်နှာ အပ်လိုက်၏။

စာအုပ်မှာ လည်း တကယ်ကောင်းသော စာအုပ်ပါပေ။ သူ အချိန် ကုန်မှန်း မသိဘဲ ကုန်သွား ခြင်းသည် အကယ်တိ ဆိုလျှင် အံ့ဩစရာ မဟုတ်။ “ဘွန့်ဟေဂင်” ၏ “အင်ကာတို့ ၏ အရိုင်းဘဝ” စာအုပ် ဖြစ်လေသည် ။

နော်မန်သည် ဤရွှေ့ဤမျှ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုရော၊ ရသကိုပါ ပေးနိုင် သည့် စာအုပ်မျိုး မဖတ် ဖူးသည် ကို ကောင်းစွာ ဝန်ခံရမလို ဖြစ်လေသည် ။

ဥပမာအားဖြင့် စစ်သည် တော်တို့ သည် စည်းချက်ညီညီနှင့် စက်ဝန်း သဏ္ဌာန်တွင် မြွေလိမ် မြွေတွန့်သဖွယ် ဝိုင်းကကြရသည့်

“ကော်ရွာပွဲတော်” (ဝါ) “အောင်ပွဲရ ပွဲတော်” အကြောင်းကို ရေးထားလိုက်ပုံများက ဆိုလျှင်-

“အောင်ပွဲရ ပွဲတော်၏ စည်တော်သည် ဆိုလျှင် အမြဲတစေအားဖြင့် ပင် ရန်သူ၏ အလောင်း ကောင်ကို ပြုလုပ်ထားမြဲ ဖြစ်လေသည်။”

“အလောင်းကို အရေဆုတ်၊ နေလှမ်းလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို သားရေ အဖြစ် ကြက်ကာ စည်ဝ သဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားလေ့ ရှိပေသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ စည်၏ လိုဏ်သဏ္ဌာန်အဖြစ် အသုံးပြုထားရကား စည်ကို တီးလိုက်တိုင်း စည်၏ အသံသည် ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ဟလာသော ပါးစပ် မှ ထွက် လာလေ၏။ ကျက်သရေမရှိ၊ အလွန် ထိမိလှပေသည် တကား။”

နော်မန်သည် စာအုပ်ကို မျက်နှာမှ ခွာလိုက်ပြီး ကိုယ်ဘာသာ တစ်ချက်မျှ မိန့်မိန့်ကြီး ကြက် သီးထလိုက်၏။

“ကျက်သရေမရှိ၊ အလွန် ထိမိလှပေသည် တကား” တဲ့ ။ ဟုတ်ပေ လိမ့်မည်။

နော်မန်သည် မျက်စိ မမှီ တံဘဲနှင့် ပင် အလောင်းကောင်ကြီးကို စည်အဖြစ် တီးလိုက်တိုင်း ပါး စပ်က အသံမြည် လာပြီး၊ လုံးတီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော စစ်သည် တော်များက မြွေလိမ်မြွေတွန့် ကနေ ကြပုံကို ရုပ်ရှင် ပြသည့် သဖွယ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရလေသည်။ ။

နားထဲတွင် လည်း စည်၏ ထူးခြားသော အသံကို ကြားယောင် နေမိသလိုလိုပင်။

နော်မန်၏ အာရုံကြောသည် ရုတ်တရက် မှန်ပြတင်းကို လာရောက် ထိမှန်နေကြသော ခြေသံ သဖွယ် ကြားနေရသည့် မိုးပေါက်များ ဆီသို့

ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။

အကယ်လည်း သူ့နားထဲတွင် ခြေသံကို ကြားနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နော်မန်သည် အမြဲတစေပင် မကြားမိသော်လည်း သိနေသည့် ခြေသံ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ရှည်လများ စွာက အသိစိတ်တို့ တွင် ကောင်းစွာ နေရာယူထားပြီး သော မှတ်ဉာဏ်တို့ က အမေ လာပြီဆိုလျှင် ချက်ချင်းသိနေ၏။

ခြေသံ ကြားရသည် ၊ မကြားရသည် ကတော့ ထားပါတော့။ အို အမေ အနားမှာ ရောက်လာ မ လာကိုတောင်မှ မော့ကြည့်စရာ မလိုအောင် သေချာလိုက်ပါတိ။

တကယ်လည်း သူသည် မော့မကြည့်ပေ။ မော့မကြည့်သည့် အပြင် စာအုပ်ထဲ၌ စိတ်အလွန် ဝင်စားချင်ဟန်ကို ကြိုးစား၍ ဆောင်လိုက်ပါသေး သည်။ အမေသည် ကောင်းစွာ နေကောင်းသည် မဟုတ်။ အခန်းထဲ၌ ၂၄ နာရီ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေရသူ ဖြစ်၏။ ခုတင်ပေါ်မှ ထရန် အမေသည် ဝန် လေးသူ ဖြစ်၏။ ထလာဖြစ်ပြန်ကလည်း ဒေါသက ကြီးနေတတ်ပြန်၏။ နော်မန်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ က ထောင်တန်သည် ဟူသော စကားကို နှလုံး ပိုက်ရင်း အမေ ဒေါသကြီးနေခြင်း မရှိပါစေနှင့် ဟု ဆု တောင်းနေ၏။

‘ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ သိလား နော်မန်’

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ အမေ၏ စိတ် မှာ အေးဆေးစွာ မရှိ ကြောင်းကို သူ သိပါပြီ။ အချိန်ကို

မေးလိုက်သော မေးခွန်းသည် ပင် “စိန်” ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမေသည် ခန်းမဆောင်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီရှေ့မှ ဖြတ်လာရသူပီပီ ဘယ်အချိန်ရှိပြီကို သိပြီးသား ဖြစ်ရ မည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲပြောပြော အငြင်းပွားနေခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးရန် မရှိပေ။ နော်မန်သည် လက်၌ ပတ် ထားသော နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ငါးနာရီကျော်ကျော်လေးပါပဲ။ အင်း၊ စာထဲ စိတ်ဝင်စားသွားလိုက် တာ . . . အချိန်တောင် မှ ’

‘တော်၊ နင်လုပ်နေတာတွေ မမြင်ရအောင် ငါက အကန်း မဟုတ်ဘူး ။ နင် လုပ်နေတာတွေ လည်း ငါ မြင်တာပဲ၊ နင် လုပ်မနေတာတွေလည်း ငါ မြင်တာပဲ။ ခု ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် မိုး ချုပ်နေပြီလဲ။ ခုထိ ဆိုင်းဘုတ် မီးကလေးတောင် ဖွင့်ဖော်မရသေးဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုရင် နင့်ရုံးခန်းထဲ မှာ ရောက်နေဖို့ တော်ပြီ ထင်တယ်’

‘ဒီလောက် မိုးထဲလေထဲမှာ ဘယ်သူများ လာမှာ မို့လို့ လဲ အမေရ’

နော်မန်သည် အမေ့ကို ဖြေသလိုလိုနှင့် ညည်းတွားလိုက်၏။

‘ဟေ့၊ ဆင်ခြေတွေ လဲမနေစမ်းနဲ့ ။ မင်း တာဝန်ရှိတာ မင်းလုပ်ထား ဖို့ ပဲ။ ဧည့်သည် ဆိုတာ က မိုးထဲလေထဲမှာ ကျမှ အမိုးလေး အကာလေးထဲ ဝင်ဖို့ သတိရတာ’

နော်မန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘လမ်းမသစ်ကြီး ဖောက်ပြီးကတည်းက ဒီဘက်ကို ဘယ်သူကများ ခြေဦးလှည့်သေးလို့ လဲ အမေရယ်။ လူတိုင်း လမ်းသစ်က သွားနေကြတာပဲ ဟာ’

နော်မန်သည် သူပြောနေသော စကားသံထဲမှ ပင် နာကြည်းသံများ

တွေ့ရှိနေရလေ၏။ ပြော ရင်းပြောရင်း နာကြည်းမှုများ ၊ ခါးသီးမှုများ သည် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးပမာ ဆို့ လာပြီး လည်ပင်းဝသို့ တက်လာ၏။ နော်မန်သည် နင်နေသူ တစ်ဦးပမာ မျှုပ်စပ်ရန် ကြိုးစားပါ၏။ နောက်ကျနေပြီကော။ နာကြည်းမှုတို့ သည် လည်ပင်းကို ကျော်၍ နှုတ်ဖျားသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

‘ဟင်၊ ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ လမ်းသစ်ဖောက်တော့ မယ် ဆိုတာကို ကြိုသိရ တုန်းကလေ။ ဒီ ဟိုတယ်ကို ရောင်းကြပါစို့လို့ ။ လမ်းသစ်တစ်လျှောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖဲယားဖဲ မြို့နား မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ် တစ်ခု ဆောက်တန်ရင် ဆောက်၊ ရှာတန်ရင် ရှာပြီး အလုပ် လုပ်ကြဖို့ ။ ဟင်၊ ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ နားမဝင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စကားဆိုရင် နား ဖျား လေသွေးတယ်တောင် မထင်ဘူး။ အမြဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားတာမှ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်တာပဲ။ အမြဲ ငါတကော ကောနေ တာပဲ။ တကယ်ပါပဲ၊ စိတ်ကို ကုန်နေပါပြီ’

‘အမေကများ စိတ်ကုန်အောင် လုပ်မိသလား လူကလေးရယ်’

အမေ၏ အသံသည် သိသိသာသာပင် နူးညံ့လာ၏။ သို့သော် နော် မန်သည် အမေ၏ လှည့် ကွက်ထဲသို့ ဤမျှနှင့် ကျရောက်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ကြည့်၊ အသက် လေးဆယ်ကျော်စ ပြုနေပြီ ဖြစ် သော သူ့ကို “လူ ကလေး” လို့ ခေါ်နေလိုက်ပါသေး၏။ ခေါ်ရုံတင်လားဆိုတော့ မကသေး ပေ။ ဆက်ဆံ သဘောထားနေပုံကတော့ ပုခက်တွင်းမှာ လိုလို၊ နို့စို့မှာ လိုလို နှင့် ။ တကယ်လို့ များ သူက နားမထောင်ဘူးဆိုလျှင် . . . ။ အတွေးသည် ပြတ်၍ ရပ်သွား၏။ အကြောင်းမူ သူသည် အမြဲတစေ ပင် အမေ၏ စကားကို

နားထောင်ခဲ့သူ၊ နားထောင်နေသူ၊ နားထောင်နေဦးမည့် သူ ဖြစ်ပေ၏။

‘အမေကများ လား လူကလေးရယ်’

အမေသည် ပို၍ ပျော့သော လေသံနှင့် ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

ဆက်၍ -

‘အမေက စိတ်ကုန်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မင်းကိုယ် မင်းသာ စိတ်ကုန်အောင် လုပ်နေတာပါ။ အေး၊ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ကုန် အောင် လုပ်နေလို့ လည်း မင်း ဒီလမ်းအိုကြီး နံဘေးက မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လားဟင်။ အမှန်က မင်းမှာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မရှိတာ ဟေ့။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မရှိခဲ့ဘူး။ အိမ်က မခွဲရဲဘူး၊ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်ထွက်မလုပ်ရဲ ဘူး၊ စစ်တပ်ထဲ မဝင်ရဲဘူး။ ကုန်ကုန် ပြောလိုက်မယ်၊ အပြင်ထွက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်တောင် ရှာ ပြီး ...’

‘ခင်ဗျားကကော ဘယ်တုန်းကများ လွှတ်ဖူးလို့ လဲ’

‘အေး၊ ငါက မလွှတ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ မင်းသာ ယောက်ျားသွေး တစ်ဝက်လောက်ရှိရင် ခုနေ မင်းအရိပ်တောင် ငါ ရှာတွေ့မယ် မဟုတ်ပေါင် ကွယ်’

နော်မန်သည် အမေ့ကို ပြန်၍ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်ချင်၏။ အမေ မုသားတွေ ပြောနေကြောင်း ပင်။ သို့သော် သူ မအော်နိုင်။ အကြောင်းမှာ အမေပြောနေသော စကားများမှာ တကယ်ဆိုလျှင် သူ ကိုယ်သူ အကြိမ် ပေါင်း များစွာ ပြောခဲ့သော စကားများ ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်လည်း အမှန်များ ပေ တည်း။

အမေသည် သူ့ကို စည်းမျဉ်းကလနား သတ်ထားခြင်းသည် အမှန်

ဖြစ်ပါ၏။ အမေက ကလ နားသတ်ထားတိုင်း သူက အမြဲနာခံရသည် ဆိုသည် ကတော့ အမှန်ပေ။ မိခင်တိုင်းကတော့ သားသမီး များကို အမြဲ ကိုယ်ပိုင် သိမ်းထားချင်တတ်တာမျိုး ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သားသမီးများကတော့ အမြဲ အသိမ်းခံချင်တတ်သည် မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် သူတို့ လည်း အမျိုးအဆွေမရှိသော မုဆိုးမမျိုး၊ တစ်ဦးတည်းသော သားမျိုး ရှိကြ မည်ပင်။ သို့သော် အားလုံး သော မုဆိုးမ သားအမိတိုင်း သူတို့ လည်း မခွဲနိုင် မခွာရက် ခင်မင်တွယ်တာကြမည်တော့ မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့ သည် လို ဖြစ် နေခြင်းမှာ အ မေ့မှာ တာဝန်ရှိသလို သူ့မှာ လည်း တာဝန်ရှိပါ၏။ အကြောင်းမူ သူကိုယ်တိုင်မှာ အမေပြောသလိုပင် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ အရည် အသွေးက နည်းလှပေ သောကြောင့် တည်း။

‘မင်း မလုပ်နိုင်ပါဘူးကွယ်’

အမေသည် စကားကို ဆက်၏။

‘ကဲ၊ မင်းက ဒီနေရာကခွာပြီး နေရာသစ်ရှာပြီ ဆိုပါစို့။ မင်းက ဒီနေရာနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်မယ်ပေါ့လေ၊ ဟင်။ “လေ” တွေပါ နော်မန်ရယ်၊ နင့်ကို ငါက မွေးလာတာပါ။ နင့်အ ကြောင်းများ ငါက မသိ တာ မှတ်လို့ ။ ငါ့ကို နင် ဘယ်တုန်းက ညာလို့ ရခဲ့ဖူးလို့ လဲ ဟင်။ တကယ် တော့ ဒီနေရာက မင်း တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်ပါဘူးကွ။ မင်း ဘယ်တုန်းကမှ မခွာခဲ့ဘူး၊ ခုလည်း မခွာ နိုင်ဘူး . . . သိလား။ နောင်လည်း ခွာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းစိတ်ဓာတ် ဘယ်တော့မှ ကြီးထွားမလာ သလိုပေါ့လေ’

သူသည် အမေကို မကြည့်ပေ။ အထူးသဖြင့် သည် လို ပြောနေပြီ ဆိုသော အချိန်မျိုးမှာ ပို၍ အမေကို မကြည့်တတ်ပေ။ ကြည့်စရာလည်း

ထူးထူးခြားခြား မရှိပေ။ အရာခပ်သိမ်းသည် အဟောင်း အမြင်း အဆွေး အမြည့်များ သာ ရှိလေသည် ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ရန် ကြိုးစားပြန်၏။ အပြင်မှာ မိုးနှင့် လေနင့် အမှောင်သည် ရှိလေသည် ။ အပြင်မှာ လည်း သူ့အတွက် လွတ်မြောက်မှု မရှိနိုင်ကြောင်းကို သူ ကောင်းစွာ သိလေသည် ။ ဘယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သည် အသံသည် သူ့နားထဲ၌ သံမှ ိုနှက်သလို ကြားနေရ မည် ပင် ဖြစ်လေသည် ။ သူ ဘယ်ကို ထွက်ပြေး၍ မှ လည်း သူ လွတ်မြောက်စရာ အကြောင်း မမြင် ပေ။ သည် အသံကို သူ ကြားရမည်ပင် ထင်ကာ လူရိုင်း ဝတ္ထုထဲကလို အလောင်းကောင် စည်ကြီးထဲမှ အသံကြီးနယ်။

နော်မန်သည် စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စာအုပ်ထဲ အာရုံသွင်းကာ အမေ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ ၊ လျစ်လျူရှု ဖို့ ၊ ဟန်ဆောင်ကြိုးစားကာ ကျွန်ုပ်တို့ဆည်းဖို့ ။

မအောင်မြင်ပေ။

‘နင့်ကိုယ်နင် ပြန်ကြည့်စမ်း နော်မန်’

အမေသည် စကားပြောနေ၏။

နော်မန် နားထဲကမူ အလောင်းစည်ကြီး တီးခတ်လိုက်သည့် အခါ ပါးစပ်ကြီးမှ ထွက်လာသော စည်သံကို ကြားနေရလေ၏။

‘ငါ့သိပါတယ်ဟယ်၊ နင် ဘာလို့ ဆိုင်းဘုတ်မီးကလေးတောင် မဖွင့်ချင်ဘူးဆိုတာ။ နင် ပျင်း လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မေ့တာလည်း မဟုတ် ဘူး။ နင်က ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မလာစေချင်ဘူး မ ဟုတ်လား နော်မန် ဟင်’

နော်မန်သည် အားခဲ၍ အံကို ကြိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကိုင်း ဘာဖြစ်တုံး၊ ကျုပ်က ဟိုတယ်ကို မဖွင့်ချင်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ကို မဖွင့်ချင်ဘူးဗျာ’

‘ဟိုတယ် မဖွင့်ချင်တာလေးထက်တော့ က မထင်ပေါင် လူကလေးရယ်’

နော်မန်၏ နားထဲတွင် လူကလေး၊ လူကလေး ဟူသော အသံသည် ဆက်ကာဆက်ကာ လူ သေစက်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော အသံနယ်ကြားနေ ရ၏။

‘မင်းက လူတွေကို မုန်းနေတာပါ။ မုန်းတာပေါ့၊ ရင်ဆိုင်ရမှာကြောက်တာကိုး။ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး လူကြောက်ခဲ့တဲ့ အကောင်က လား။ အရေးရှိရင် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ဆွဲပြီး မီးအိမ်နားမှာ ထိုင်လို့၊ စာအုပ်နဲ့ အကာအကွယ် ယူချင်တဲ့ အကောင်’

‘စာအုပ်ဖတ်တာက မဟုတ်တာလုပ်တာထက် တော်ပါသေးတယ် အမေ။ အမေပဲပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး မဟုတ် တာ လုပ်တာနဲ့ စာရင် စာဖတ်တာက တော်တယ်လို့ ။ ပြီးတော့ စာဖတ်တယ် ဆိုတာကလည်း အသိဉာဏ်တိုးတယ် မဟုတ်လား အမေရဲ့’

‘ဘာ၊ မင်းတို့ အသိဉာဏ်တိုးမယ် ဟုတ်လား’

နော်မန်သည် သူ့အမေ၏ စကားနှင့် အတူ သူ့လည်ကုပ်ဆီသို့ သူ့အမေ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော လေပူများ ထိကပ်လာသလို ခံစားနေရ၏။

‘ငါ့ကို မဝါစမ်းပါနဲ့ ။ မင်းက သမ္မာကျမ်းဖတ်နေတာလည်း မဟုတ်၊

ဗဟု သုတ ပညာပေး ဖတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ။ မင်း ဘာတွေဖတ်တယ် ဆိုတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်သလား။ အလေ့အတော် စာအုပ်တွေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး အမေရော။ ကျွန်တော် ခု ဖတ်နေတာက အင်ကာ အင်ပါယာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသ မိုင်းပါ’

‘သမိုင်း ဟုတ်လား၊ ထို့ ဘာသမိုင်းလဲ။ ဘောင်းဘီတိုတောင် မဝတ် တဲ့ လူရိုင်းတွေအ ကြောင်း မဟုတ်လား။ အမယ်လေး နင့်အကြောင်းများ နောကျေနေပြီ။ နင် ဝှက်ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ စာ အုပ်တွေလိုဟာမျိုးပဲ ဖတ်တော့ မပေါ့။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ’

‘ဆိုင်ကော်လိုဂျီက ဘာဆိုင်လို့ ညစ်ပတ်ရမှာ လဲ အမေရဲ့ ’

‘ဟေ့ လုပ်ပြန်ပြီ။ ခုနက သမိုင်း၊ ခု ဆိုင်ကော်လိုဂျီ’

‘မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကော်လိုဂျီ ဖတ်နေရတာ လည်း အမေနဲ့ ကျွန် တော်ရဲ့ ပြဿနာကို အဖြေရှာ ...’

‘ဟေ့ တော် ... တော်၊ မင်းအကြောင်းကို ရှစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက လူတိုင်း သိတယ်။ အ မေ့သား မိန်းမလျာဆိုတာ။ အခုလည်း ဘာထူးတုံး။ ရှစ်နှစ်သား မဟုတ်တာဘဲ ရှိတယ်။ လူကြီးကြီး ၀၀ မိန်းမလျာကြီးကြီးပဲ။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက မထွက်ရဲတဲ့ ၊ သူရဲဘောနည်းတဲ့ မိန်းမလျာကြီးလေ’

နားတွင် ကြားနေရသော အမေ့အသံသည် လည်းကောင်း၊ ကြားနေ သော စည်သံသည် လည်းကောင်း နော်မန့်ကို တစ်ဆိုကြီး ဖြစ်နေစေ၏။ နောက်ခဏအကြာအထိ ဆိုလျှင် သူ့မျက်ရည် များ ကျလာတော့မည်ပင်။ အမေသည် သူ့ကို ခုထိ ရက်စက်တုန်း ရှိသည် ။

ခုထိ သူ့ဩဇာ ကိုက်ချင် နေ တုန်း၊ နောင်လည်း ကိုက်ချင်နေဦးမှာ သေချာလှပါဘိ။ သူက တစ်ခုခု မလုပ်နိုင်လျှင် . . .။

‘ဘာ . . . တစ်ခုခု လုပ်နိုင်ရင်လဲ ဟင်’

နော်မန်သည် ဆတ်ခနဲ လန့်သွား၏။ အမေသည် သူ့အတွေးကိုပင် သိနေပြီလော။

‘နင် ဘာတွေ တွေးနေတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်ဟယ်။ နင် ငါ့ကို မုန်းတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အပျောက် ရှင်းပစ်ချင်တယ် မဟုတ် လား၊ ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ အေး၊ ဒါပေမဲ့ နင် မလုပ်နိုင် ဘူးလေ။ နင့်မှာ က သတ္တိမှ မရှိဘဲကိုး၊ လူစွမ်းလူစမှ မရှိဘဲကိုး။ တကယ်ကျ တော့ အားရှိတာ၊ သတ္တိရှိတာက ငါပဲ။ ငါ့မှာ နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် သတ္တိလည်း ရှိတယ်၊ အား လည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း နင်က ငါ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း၊ နင် အပျောက်ရှင်းမပစ်နိုင်တာ ပေါ့။ အေး၊ နင့်ရင်ထဲ အသည်းထဲက တကယ့်တကယ်တော့ နင်ဟာ ငါ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး လား ဟင်’

နော်မန်သည် နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထ လိုက်၏။ သူသည် နောက် သို့ လှည့်ကာ အမေနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ပေ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ငြိမ်သက် စေရ၏။ ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းနေရ၏။

‘အမေ့စကားကို နားမဝင်နဲ့ ၊ နားမယောင်နဲ့ ။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ အလ ကားပဲ။ အိုလှပြီ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။ အိပ်ရာထဲ ၂၄ နာရီ လှဲနေဖို့ ပဲ ကောင်းတော့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထား။ အိုတဲ့ အ ပြင် ခေါင်းကလည်း ကောင်း တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့စကားကို နားဝင်ရင် မင်းလည်း ခေါင်းမမှန်ဘဲ ဖြစ်သွား မှာ ပေါ့။ အမေ့ကို ပြောလိုက်၊

သူ့အခန်းထဲ သူပြန်သွားပြီး လဲနေပါလို့ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ လို့ ။
မြန်မြန်သွားရင် သွား၊ မသွားရင်တော့ သည် တစ်ခါ ဆိုရင် သူ့လက်နဲ့
တွေ့...’

နော်မန်သည် နောက်သို့လှည့်မည်ဟု ပြုလိုက်စဉ် ခန်းမထိပ်မှ
လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံသည် မြည်လာ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဟိုတယ်တွင်
တစ်ဦး တစ်ယောက် ရောက်နေသည့် သဘောပင်။

နော်မန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ အမှောင်ထု
ထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။

* * *